

מסורת הש"ס

(א) יומא טע: ונ"ש כל העין... (ב) יומא טע: ונ"ש כל העין... (ג) יומא טע: ונ"ש כל העין...

גליון הש"ס

תוס' ר"ה אף ע"ג ולעבורה בבבוי ע"י עילפא ע"ג תורה רבא:

הנהגות הב"ח

(ה) גם הם שלל להוכיח י"ב פסוקים:

לעני רש"י

בירוש' סליק לביים ובפירושא דרבי אבהו בלישט"א רבא אבהו:

מוסר רש"י

בייא בריא. לפן עוקר וקובל. וימא טע... לקבולי ביה אגרא... עוקר אתו וקבל שר... פתקא. כח טע... אמת. כלומר מסמא אל... תמס: ודומתו של... הקב"ה אמת. אמת... לאחיות ופאן ואחיו על... אל רשון ואלו אחיו... אהו הוא ופאן הנה... אמה... אהו בריא. וזכיר בן עזר... בירודא אברא... כמר של פתרת... דשיף קליה. נכנס הקול... תוך השפחה ואלו זיל... ממש... ביעתא בת... יומא. ביה הילנה בו... לבי שפסן החיטום... מן המסמא ופאן אמת... עניניה התנוגתה כמר... אמת. כלומר מסמא אל... נבעי פלגא. שיהא שטל... אמת ליקל לאחיו ולא... לאחיות ופאן ואחיו... לענייה. סימא את עני... ע"י חולו... סימא רבא שיקרין בלישט"א... (שבת פ"א.)

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

סד.

עין משפט
גר מצוה

קטב א ב מ"י פ"ג מ"ג מ"ד ע"ה הלכה ה: קטב ב מ"י טס ט"ו הלכה ז: קטב ד מ"י טס הלכה ז:

תורה אור השלם 1. ונשא דודו ומקראו להוציא עצמים מן הבית ואמר לאשר בירכתי הכיף הערד עמך ואמר אפס ואמר דס בי לא להוכיח בשם יי:

פסוקים 1. והשמרתיו את בנותיכם והברתי את הענינים ונתתי את פניכם על פני גדוליכם ונתנה נפשי אתכם: ויקרא בו ל

והקם על מעלה הלויים שנינו בני שרביה בני בני ויעקב בקול גדול אל יי אלהיכם:

במס' ט ד ויאמר זאת רבישעה וישלך אתה אל תוך הארץ וישלך את אבן העפרת אל פתך:

זכירה ה ה ויאמר משה אל פשוטי ישראל הרבו איש אנשיו והנצמדו לבעל פעור:

כמדרב רב ה ואתם הרבוקים בו אלהיכם חיים בלבם דיומם:

מ"ב מרקולים. אור"ת קילום שמה לשון שנה אלא שחכמים כינו אותה לגנאי וקראוהו קוליס לשון לעג וקלם (ההל"ס מד) וזמר לשון חילוף כמו זמר דשמוטה (חולין דף זג.) זמר דפרחלל (גי' דף קיג.) זמר דכנתא (בבב"ב דף קד.) כלומר חילוף קילום שהחליפו שמהם: אע"ג דקמ"ביון לבבוייה. ולעונדה זכורו וסדלי לא קמ"ביון אלא לבנות הא ספילו עובד מלכה ומיראש פטור לרנח ואפילו לאכ"י דמחייב חסם הכא מודה דפטור: קתני ע"ז וקתני מולך. אף על גב דקתני ע"ז וקתני פטור ומרקוליס לא דמי דחסם לפרושי דינא קאמי אכל הכא דייק מירשא דקתני אלו הן הנסקלין עובד ע"ז והנחמן מורעו למולך ולא קתני פטור ומרקוליס:

הענין איהו בעינן ולא אגריה בעינן בחר דאביקו ביה יתבו תלחא יומא בתעניתא בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא יהוה כתיב בה אמת אמר רבי חנינא שמע מינה חתומו של הקדוש ברוך הוא אמת נפק כגוריא דנורא מכות קדשי הקדשים אמר להו נביא ישראל היינו יצאו דע"ז בהדי דקתפסי ליה אישמוטי ביניחא מיניה ואול קליה בארבע מאה פרסי אמרו היכי ניעבד דילמא משימא מרחמי עליה אל נביא שדויהו ברודא דאברא וכסבי באברא דשיף קליה דכתיב ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך הארץ וישלך את האבן העופרת אל פיה אמרי הואיל ויעת רצון הוא ניבעי רחמי איצרא דעבירה בעו רחמי אימסר בידיהו חבשוהו תלחא יומי איבעו בעיתא בת יומא לחוליה ולא אשכחו אמרו היכי נעביד ניבעי פלגא פלגא מרקיעא לא יהבי כחליניהו לעיניהו אחיני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה אמר רבי יהודה אמר רב מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר אמרה אם תעמוד ההיא אשה מחוליה תלך ותעבור לכל ע"ז שבעולם עמדה ויעבורה לכל ע"ז שבעולם כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים במה עוברין לזו אמרו לה אוכלין תרדין ושותין שכר ומתרויזין כפניה אמרה מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה ולא תעבור ע"ז בכך אתם בית ישראל אינן כן הנצמדים לבעל פעור כצמיד פתיל אתם הדבקים בה אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות זו בזו כמתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד ע"ז אשה ואתם הדבקים בה אלהיכם דבוקים ממש ת"ר מעשה בסבטא בן אלם שהשכיר חמורו לנכרית אחת כיון שהגיעה לפעור אמרה לו המתן עד שאכנס ואצא לאחר שיצאה אמר לה אף את המתני עד שאכנס ואצא אמרה לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי איכפת לך נכנס פער בפניו וקניו בחוטמו והיו משרתי ע"ז מקלסין לו ואומרים מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך הפוער עצמו לבעל פעור הרי זה עבודתו אע"ג דמיוכוין לביוזי הוורק אבן למרקוליס זו היא עבודתו אע"ג דמיוכוין למירגמיה רב מנשה היה קאויל לבי תורתא אמרו לו ע"ז היא דקאי הכא שקל פיסא שדא ביה אמרו לו מרקוליס היא אמר להו הוורק אבן למרקוליס תנן על גב דמיוכוין למירגמיה אמר להו איויל אישקלה אל אחד הגוטלה ואחד הנותנה חייה כל חדא וחדא רוחא לחברתה שביק: מתני' הנותן מורעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש מסר למולך ולא העביר באש העביר באש ולא מסר למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש: גמ' קתני ע"ז וקתני מולך אמר רבי אבין תנן כמאן דאמר מולך לאו ע"ז היא דתניא אחד למולך ואחד לשאר ע"ז חייב רבי אלעזר ברבי שמעון אומר למולך חייב ישלא למולך פטור אמר אביי רבי אלעזר בר' שמעון ור' חנינא בן אנטיגנוס אמרו דך אחד רבי אלעזר בר' שמעון הא דאמרן רבי חנינא בן אנטיגנוס דתניא רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר מפני מה תפסה תורה לשון מולך כל שהמליכוהו עליהם אפי' צדור ואפי' קיסם רבא אומר מולך עראי איכא בינייהו אמר

מוסרו ביד משרתי ע"ז: ועביר באש. בנמנא ונ"י מפרש היכי הו עבדי וילפי מקראי דתרייהו בעינן: גמ' קתני. מתניתין (דף קד.) כחייבי סקילה ע"ז באנפי נפשה העובד ע"ז וקתני מולך אלמלא מולך לאו בכלל ע"ז ונפקא מינה דלא זכה וקטר לפניו פטור לי נמי העביר מורעו לשאר ע"ז ואין דרכה בכך לא מחייב דמולך דוקא כמב שמו מולך: אחד למולך ואחד לשאר ע"ז. העביר זרעו מייב קסנר מולך נמי ע"ז הוא ולא איצטרין לאחורי עלה כדרכה דמאיכה יעבדו (דברים י) נפקא אלא לומר לך שחם עשה שלא כדרכה חייב: שלא למולך פטור. דמולך דוקא כתיב שדרכה בכך ולא שמוס ע"ז אהרע עליו דהא דמאיכה יעבדו נפקא אלא מוק הוא להס והמורה הקפיד על מוק זה כסקילה לפיכך הוורק לכתוב: כל שהמליכוהו עליהם עושה. שקרא שמו מולך: רבא אמר. לא אמרו דבר אחד דמולך עראי איכא בינייהו כגון צדור וקיסם שאינו רחוי לכך זה לפי שעה המליכוהו עליו להעביר לו זכו זה לר"ח בר' שמעון לא מחייב אלא כמולך קניעו ונא: